

Казка про діда Мороза і Снігурку

Антоніна Гармаш-Литвин

Колись давно-давно за білими горами, у далекому царстві жив грізний і могутній цар. Був дуже жорстокий. І мав чарівну силу: міг обернути в кнригу кого схоче... Тяжке горе гнітило царя: його єдиний син загинув на полюванні, невістка з туги померла. Довго і невтішно тужив цар, та життя вимагало свого. Ще грізнішим став цар, ще жорстокішим... Єдиною втіхою була внучка. А росла ж, нівроку, гарна та пишна. Цар тішився своєю внучкою і з острахом чекав часу, коли почнуть свати приходити. Уже наперед ненавидів женихів, а знав, що відбою від них не буде. Найбільше лякало царя те, що врешті-решт котромусь потрібно буде віддати свою єдину втіху і розраду...

Час ішов і ось одного разу приїхали перші свати, бо слава про красуню далеко розійшлася. Відмовив цар сватам, молода, мовляв ще. А сам згадав про свої жорстокі чари. Тільки-но від'їхали від царського палацу, як стали крижаними брилами. Відтоді так і повелося усіх, хто б не приїхав сватати його внучку-красуню, перетворював у кригу... Недобра слава пішла про царя... Та слава царської внучки була така, що молоді люди йшли і йшли свататися. Та й гинули...

Довгий час ніхто не приходив свататися. Одного разу в гості до жорстокого царя приїхав син його давнього приятеля – короля країни Південних Гір... Та й стрівся із царською внучкою і запалало серце юнака жагучим почуттям.. А коли розпитав, то жура охопила юнака. А не міг заглушити поклику кохання... Поїхав хлопець додому. Почав хлопець сватів шукати, та ніхто не хотів... Коли дізналися батьки, кого хоче сватати їх син, їх єдине сонечко, палко вмовляли відступитися, забути. Та дарма: син нікого не хотів слухати. Журилися та плакали батьки, а юнак усе шукав сватів. Коли переконався, що ніхто не піде, вирішив їхати сам. Проводжали юнака, мов на смерть. Траурна процесія вивела юнака аж за кордони своєї країни, та й повернулися. А юнак поїхав... Почув жорстокий цар, що їде по його скарб жених, спохмурнів. Але чому внучка стала враз сумною і печаль оселилася в очах. Невже припав їй до серця королевич Південних Гір?! Ще більше розлютилося жорстоке серце царя. Під'їжджає хлопець усе ближче, а цар дихає на нього морозом.

Руки крижаніють, ноги холонуть, губи змерзаються, а він їде вперед. Ось руки зовсім скрижаніли, ноги взялися льодом, голова німіє. І тільки серце в грудях уперто вистукувало: "Люблю"... "Люблю"... "Люблю"... Доїхав юнак до палацу. Як побачила царська внучка, ластівкою вилинула до королевича. Юнак ступив зледенілими ногами назустріч своїй коханій і прошепотів крижаніючими вустами: "Я люблю тебе, прекрасна Зорянице! Так люблю, що не може вмерти моє кохання! Забери його до свого серця..." І впав мертвий... З плачем кинулась красуня до хлопця, цілувала-зігрівала своїм диханням, своїми гарячими сльозами – та даремно... Підвелася царівна – стоїть її дід: в очах непорозуміння і така любов до неї... І мовила внучка: "Що ж ти наробив, дідуно? Адже ти захотів умертвити невмируще! Він мій, єдиний у цілому світі,

а ти навіки залишив мене самотньою!"

І вперше в житті зворушилося серце жорстокого царя – зронив скупі чоловічі сльози...

Мовила внучка: "Немає, дідуню, нам більше місця серед людей"...

Та й став цар дідом Морозом, а внучка Снігурочкою.

Снігурка завжди допомагає самотнім, навіває приємні мрії, а під Новий рік допомагає тим, хто палко і щиро кохає. Дід Мороз, як і раніше, любить свою внучку. І може тому, що з його вини вона залишилась навіки самотньою, дід Мороз дуже любить діток... Під Новий рік приносить їм подарунки і всякі веселі пригоди та радощі. І так само, як і внучка, допомагає закоханим, намагаючись хоч якось загладити свою провину...

Кажуть, що раз на рік, саме о 12-й годині новорічної ночі королевич Південних Гір зустрічається з Снігуронькою-Зоряницею і розцвітає між ними чарівна квітка-зоря. І хто її побачить, тому серце ніколи не зачерствіє, не охолоне.

Отак щире, гаряче кохання перемогло крижану жорстокість...